

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας δύο καλλιτεχνίδων τῆς ἀπαγγελίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν λήξασαν χειμερινὴν περιόδον ἐπανεληγμένως ἐχειροκροτήθησαν εἰς προσεπερίδας. Ἀμφότεραι εἶνε μαθήτριαι τῆς Δογματικῆς σχολῆς τῆς «Τέχνης», ἐν ἣ ἐτελειοποιήθησαν. Καὶ ἡ μὲν δις Περσικήν Γυναικῶν, νυμφευθεῖσα, δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ ἐξακολονθήσῃ διακοινοῦσα τῇ τέχνῃ. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη Παπαζοῦστον, καταρτίσασα τὰς κοινωνικὰς προλήψεις, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προσληφθεῖσα ὑπὸ τῆς δος Κοτοποῦλῃ καὶ πρωτοεμφανισθεῖσα εἰς τὴν «Ζουζού» τοῦ Μπερυστῆν εἰς τὸν ρόλον τῆς Λενῆς. Τὸ κοινὸν ἐνθουσιωδὸς ἐξαίρεσις τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας καλλιτέχνιδος, εἰς ἣν ἐνδύτατον διανοίγεται στάδιον ὠαδρείξεως.

Ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐργάζεται εἰς προσωπογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου νομομαθοῦς Οἰκονομίδου κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Ἡ προσωπογραφία τοῦ Βασιλέως ἔχει μείνῃ ἡμιτελής, ἐπειδὴ χρειάζεται ἀκόμη πεζάρισμα τῆς Α. Μ. Ἐργάζεται ἐπίσης ἐν ἀνάγλυφον μεταλλῶν τοῦ Ὀδείου προσωπομένον διὰ βραβεῖα. Φέρει εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τὸ ζεύγος Συγγρού καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν «Ἀρμονίαν» τοῦ Γύζη.

Ὁ κ. Μαθιόπουλος ἀσχολεῖται εἰς δύο Βυζαντινὰ σκίτσα. Τὸ πρῶτον παριστάνει μίαν τελετὴν στέφανος Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας· κόσμος πολλὸς ἵσταται κάτω ἀπὸ τὰ ἠνάκτορα, ἐνῶ ἡ Αὐτοκράτειρα χαίρει ἀπὸ τὴν μεγάλῃν στοᾶν. Τὸ δεύτερον εἶνε γέννησις Βυζαντινοῦ Πορφυρογέννητον μετὰ τὸν τοκετόν· ἡ Βασίλισσα εἶνε ἐξηπλωμένη εἰς τὴν πλουσίαν κλίνην τῆς, ἐνῶ στρατιὰ ἀλλεκῶν χαίρειτ' εὐσεβίως τὸν νεογέννητον Βασιλέα.

Ὁ κ. Χατζῆς εἰργάσθη κατὰ τὸ θέρος 70 σκίτσα ἀπὸ τὸν Πόρον καὶ ἀσχολεῖται εἰς τὴν «Τελευταίαν Ναυμαχίαν» τῆς «Ἀλώσεως» μὲ μεγάλῃν ἱστορικῇ ἀκριβείαν.

Ὁ κ. Γεωργιάδης ἡτοίμασεν ἤδη πίνακας χιονισμένον Ἀθηνῶν, Φαιηρικῆς ἀκτῆς ἐν ὥρᾳ πρωῒας καὶ ἓνα χωριᾶτικο λήγνισμα. Μία βλαχοπούλα κρατεῖ ψηλὰ τὸ κόσκινο καὶ λιγίζει τὸν καρπὸν.

Ὁ κ. Θωμόπουλος ἐφίλοτέχνησε μαρμαρίνῃν προτομὴν τῆς καθηγητικῆς τοῦ Ὀδείου κ. Φωκῆ, καθ' ἣν στιγμὴν τραγοῦδῃ. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ὀλίγον ἀνασηκωμένη διὰ νὰ ἐξέσκηται ἡ φωνὴ εὐχερύτερον, ἐνῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνατιπώνεται ἡ ἐκ τῆς ἁμωνίας αἰσθήσις. Ἐπίσης ἐξέτελεσε καὶ τὴν προτομὴν τοῦ ἀειμνήστου Θεοδ. Μαυρογορδάτου εὐεργέτου τῶν ἐν Κων/πόλει Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, παραγγεῖλι τῶν ὁποίων αὕτη κατασκευάζεται. Ὁ κ. Θωμόπουλος, φίλος πάντοτε, σκετάρει δύο συνθέσεις ἐκτελείσας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἀσκήσεως. Ἡ μία παριστᾷ τοὺς πρωτοπλάστον «Μετὰ τὸ ἀμάσημα». Ὁ Ἀδάμ τρέμει ἀκούων τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἑῶν περὶφορὸς κρύβεται, ἐνῶ ὁ ὄφις τοὺς σαρκάζει. Τὸ ἄλλο σύμπλεγμα παριστᾷ τὸν «Κατακλινισμόν». Μία οἰκογένεια κνέλλεται ἀπὸ τὰ νερά· ὁ πατὴρ κνέττει ἐν ψηλῇ, ὥσπερ προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶνε παραδεδομένοι εἰς τὴν μαγίαν τῶν κνμάτων.

Κατὰ τὴν ἐτησίως διοργανομένην ἐν Παρισίοις εἰς τὸ θέατρον Σατλέ μεγάλῃν Συναντίαν ὑπὲρ τοῦ Σολλόγον «La France prévoyante» καὶ τῆς ὁποίας μετέσχον πλείστοι καλλιτέχναι τῆς Opéra comique καὶ τοῦ Γαλλικοῦ μελοδράματος, ἔλαβ' μέρος καὶ ἡ δεσποινὶς Ἠλέκτρα Παπαζοῦστον, ἣ ἐκεῖ τετελειοποιημένη διπλωματοῦχος τοῦ Ὀδείου μας. Ἐφαῖε τὴν ᾠδὴν τῆς «Τόσκας» ἐνώπιον 3,800 θεατῶν, καταχειροκροτηθεῖσα. Ὁ τύπος ἐπήνεσε πολὺ τὴν Ἠλέκτραν Γεωργα, ὡς

τὴν ἀποκαλεῖ, προσπαροῦσαν αὐτὴν ὡς «νέον ἄστρον τοῦ λευκοῦ θεάτρου».

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι εἰς τὴν ἐκδοσὶν Monte Catini ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετέλεσσαν τοῖα ἔργα τῆς ζωγράφου καὶ σκευογράτου μας δεσποινίδος Μαρίας Ἰγγλέση, περὶ ὧν πολλὸς ἐγένετο λόγος.

Τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἐν Παρισίοις γενομένου πλειστηριασμοῦ ἔργων τέχνης ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς οὐλόγης τοῦ Ἰακώβου Δουδὲ ἐξήγησαν ἀληθῆ κατὰ πληξιν. Φοεῖται ἐξώθησε τοὺς ἀγοραστὰς, οἱ ὅποιοι συνωσιζόντο εἰς τὰς αἰδοῦσας τῆς Στουᾶς Πτῆ. Τοὺς πλείστον ἐξ αὐτῶν δὲν καθοδήγει ὁ ἔρος πρὸς τὴν Τέχνην, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπιδείξουν τὴν περιουσίαν των.

Ὁ «Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης» δημοσιεύει συγκριτικὸν πίνακα τῶν τιμῶν τοῦ πλειστηριασμοῦ Ἰακώβου Δουδὲ καὶ τῶν τιμῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐπωλήθησαν τὰ αὐτὰ ἔργα εἰς προηγουμένους πλειστηριασμοὺς. Τῷ 1903 ἡ προσωπογραφία τοῦ Ἀνδρῆλ δὲλ Ἐλμιονᾶ ὑπὸ τοῦ Καντὲν δὲλὰ Τόνου εἶχεν ἀγορασθῇ ἀντὶ 5,210 φράγκων· ἡ πορταῖς ἦδη ἀντὶ 600,000. Ἡ ἀξία των ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος ἐντέα εἰδὼν ἐπεξεκατονταπλασιάσθη. Τῷ 1893 ἡ προσωπογραφία τοῦ Γρηγόρ δὲλ Ρεντιέρ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καλλιτέχρον εἶχεν ἀγορασθῇ κάπως ἀκριβώτερον ἀντὶ 8600 φράγκων, ἡ πορταῖς ἦδη 104,500. Ὁ «Κόμης δε Βαστῶν» κορητογραφία τοῦ Πετροῦδ, ἀπὸ 5050 φρ. (τῷ 1881) ἡ πορταῖς ἦδη ἀντὶ 127,710 φράγκων. Ἡ «Σοφία Ἀρνοῦλ» κορητογραφία τοῦ Ἀντρέ ἐπωλήθη ἀντὶ 19,000 φράγκων· τῷ 1865 δὲν ἤξιζεν ἢ 200 φρ. Ἡ προτομὴ τοῦ «Ρομπὲ δε Μωβρῆς» ὑπὸ τοῦ Λεμονᾶν ἀνῆλθεν εἰς 2800 φράγκα εἰς τὸν πλειστηριασμόν. Ἡ προσωπογραφία τῆς Κυρίας Γρυᾶντ, προκηπίσεως δε Ταλεῖραν ἀπὸ 16 χιλ. χρ. ἀνῆλθεν εἰς 400 χιλ. ἡ Θυοία εἰς τὸν Μινώταρον ὑπὸ τοῦ Φραγκονάρδ ἀπὸ 5400 φρ. τῷ 1880 εἰς 360,000. Ὁ πίναξ «Πῦρ εἰς τὴν πυρρίτιδα» ἀπὸ 1520 φρ. (τῷ 1868) ἀνῆλθεν εἰς 122100. Ἀς μείνωμεν εἰς αὐτὸν τὸν τελευταῖον πίνακα. Ἀν προσθέσωμεν καὶ τινες ἄλλους εὐρίσκουμεν ὅτι εἰς μέσον ὅσον ἐντὸς δέκα πέντε ἐτῶν, τοιάκοντα ἔργα τέχνης ἀνῆλθον ἀπὸ 229 χιλ. φρ. εἰς 3 καὶ πλέον ἑκατομμύρια.

Ὁ Μοννὲ Σουλὲν ἐφόρτασε τὴν τεσσαρακονταετηρίδα του ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Οἱ θανασταὶ τον τοῦ παρῆθησαν γεῖμα, εἰς ὃ ἐξεφώνησαν λόγους ὁ Ἰούλιος Κλαρετῆ, ὁ ἱερνπονογὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὸ Κρόσταλ Πάλας τοῦ Λονδίνου ἐγένετο ἡ κατὰ τιμιάν τελομένη ἀναμνηστικὴ ἐορτὴ τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ μουσικοῦ Χάινδελ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐνὸς ὁρατορίου τον ἀπὸ 4,000 ἀνδρας γυναικας καὶ παιδία, τῇ συνοδείᾳ τοῦ μεγαλειέθρον ἐν τῷ Κόσμῳ ἁρμονίου, 500 ἐγγύθων ὁργάνων καὶ με μουσοδοὺς τὰς ἀρίστους ἀουδοὺς τοῦ μελοδράματος. Δεκάδες χιμιάδων παύσετησαν κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καθ' ἡ ἐξετελέσθη.—Δύο παραστάσεις ἐδίδοντο τὴν ἡμέραν.

Οἱ Παρισιοὶ διῆλθον καὶ πάλιν στειγμάς ἀνησυχίας. Αἰετοῖται ὅτι ἀνεκαλεῖσθῃ ἡ «Τζοκόντα» τοῦ ντὰ Βίντσι ἐπὶ τινος Ἀγγλον, πράγματι δὲ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἐφυλάσσοντο ἓνας ξυρισμένος κούρος καὶ ἓνας πίναξ. Οἱ πραγμα-

τογνώμονες όμως, οι ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ πρωτοτύπου πίνακος, ἀλλὰ περὶ παλαιοῦ ἀντιγράφου τῆς Τζοκόνδας ἀκριβῆς ἐντέχρον.

★

Εἰς τὸ «Ὁδεῖον» τῶν Παρισίων ἐδόθη παράστασις τῆς «Ἀνδρομάχης» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μετάφρασιν τῶν κ.κ. Σιλβαῖν καὶ Ἑρνέστ Ζωμπέρ. Τὸ ὄραμα τοῦ Εὐριπίδου ἐπαγλῆ μὲ μοναδικὸν μ. π. ρ. ὁ κ. Σιλβαῖν ὡς Πηλεΐς καὶ ἡ κ. Σιλβαῖν ὡς Ἀνδρομάχη ἐθοιάμβευσαν.

★

Ἀπέθανεν εἰς τὴν Σκωτίαν ἐν ἡλικίᾳ 68 ἐτῶν ὁ Andre Lanham, διάσημος φιλόλογος, ποιητὴς καὶ κριτικός. Ἐκτενέστερον εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

★

Ἐν ἔργον τοῦ Βᾶν Ντάιχ ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίνῳ Ἀγγλον χρηματιστοῦ σέο Τζώρτζ Κάσελ. Τὸ ἔργον εἶνε προσωπογραφία καὶ παριστᾷ τὸν Ἀόρδον Τζόν καὶ τὸν λόρδον Μάτθουαρτ Στιούαρτ, εὐρίσκεται δὲ μέχρι τοῦδε εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ σέο Τζώρτζ Ντονάλντφον. Ὁ Κάσελ τὸ ἡγόρασεν ἀπὸ μεγάλου τιμήματος καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡμιποδίσθη νὰ μεταφερθῇ καὶ αὐτὸ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

★

Ἀπέθανε τῇ 31 Ἰουλίου ἀβριτιάως ἐν Παρίσις ὁ μέγας τῆς Γαλλίας μουσουργὸς Γουλιος Μασσενέ. Ἀποθνήσκει εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν. Ἐγεννήθη εἰς τὸ Μοντώ. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ὁδεῖον τῶν Παρισίων, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ διωροδόγη καθηγητὴς τῇ 1878, διατηρήσας τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τοῦ ἔτους 1896. Ἦτο ὡς μουσουργὸς δημοφιλέστατος, ἐκ τῶν ἔργων του δὲ γνωστότερα εἶνε ἡ γλυκιά «Μαρόν», ἡ «Ἡρώδης», ὁ «Σίδ», ὁ «Βρόθεας», ὁ «Βασίλειος τῆς Λαζόρης», ἡ «Θαῖς», ἡ «Σαλφώ», ὁ «Ἄν Κάισαρ τοῦ Βαζάν», ὁ «Μάγος», ἡ κριτοῖα τῆς Ναβάρρας», «Σταχτοπούτα» (1900), ἔξ «Σονίτ» δι' ὁρχήσας, ὡς καὶ δύο βιβλικά δράματα «Μαρία ἡ Μαγδαληνή» καὶ ἡ «Γῆ τῆς Ἐλαργέλλας». Ὁ Μασσενέ ἦτο μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἡγοροῦντο δὲ μέχρι ἐσχάτων ἀντιθέτων.

Αἱ συνθέσεις του διακρίνονται διὰ τὴν χάριν των καὶ τὴν ἐνορχήστρωσίν των. Συνεχιστὴς τῆς Γαλλικῆς μουσικῆς παραδόσεως, δὲν ἐπηρεάσθη ἐκ τῶν νεωτέρων τάσεων τῆς τέχνης, ἀλλ' ἐξεπεσοώπησε μέχρι τέλους τὴν σχολὴν, ἡ ὁποία ἀνέδειξε τὸν Ἀμβρόσιον Θωμά, τὸν Γκοννὸ καὶ ἐκ τῶν ἐπιζώντων τὸν Σαιν-Σαέν. Εἰς τὰς συνθέσεις του διήκει ἀπλότης καὶ διαύγεια ἡ μελωδία δὲν ἐποχωρεῖ εἰς τὴν πολυφωνίαν τῆς ὁρχήστρας· ὁ Μασσενέ ὑπέηρε καὶ αὐτὸς κενόως Γάλλος συνθέτης.

★

Εἰς τὸ «Γιλὰς Παλάσι» τοῦ Μονάχου εἰς τὰς ὑπερβολομήκοντα αἰθούσας του ἐγένετο ἡ ἐτήσια μεγάλη ἐκθεσις ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς. Μεταξὺ τῶν γενομένων δεκτῶν ἔργων εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἐν Μονάχῳ διαμενόντων: τοῦ κ. Δάβη δύο ἀντίγραφα πινάκων τοῦ Ροῦμπκερς, «Ἡ μάχη τῶν Ἀμαζόνων» καὶ ἡ «Σύλληρις τοῦ Σαμυρών», τοῦ κ. Σ. Δεοῦλλα ἀντίγραφον τοῦ Ρέμπραντ «ἡ Θυσία τοῦ Ἰσάκ», τοῦ κ. Γ. Παπά-ζογλου προσωπογραφία τοῦ ζωγράφου κ. Περιοβολαράκη καὶ τοῦ κ. Ε. Ζαῖρη ἡ «Κόρη μὲ τὰ Πράσινα» καὶ ἡ «Οἰκοδομή».

★

Διωροδόγησαν νέου καθηγητῆ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ οἱ κ. κ. Θ. Βορέας τῆς Φιλοσοφίας, Ν. Ἐξαρχάκης τῆς Παιδαγωγικῆς, Γ. Σωτηριάδης τῆς Γεν. Ἱστορίας καὶ Ἀδ. Ἀλαμάντιον τῆς Βυζαντινῆς τέχνης καὶ ἀρχαιολογίας. Οἱ διορισμοὶ ἐ-

κροῖθησαν εὐμενῶς, ἰδίως διὰ τὸν κ. Ἀλαμάντιον, ὅστις ἦτο ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν ἔδραν ταύτην.

Ὁ κ. Ἀλαμάντιον ἐσπούδασεν ἐπὶ τρία ἔτη εἰς τὴν «Ecole Normale Supérieure», ὅπου ἔκαμεν εὐρείας ἐρεῖνας περὶ τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλλάδος, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Τμήμα τῶν ἐρευνῶν του τοῦτον εἶνε τὸ ἐκδοθὲν ἔργον του τὰ «Χρονικά τοῦ Μορέως», ἔργον τὸ ὁποῖον ἐτιμήθη διὰ βραβείων ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς «Ἐταιρείας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλλ. σπουδῶν». Ἐξετέλεσε μεγάλας ἐργασίας ἀναστηλώσεως τῶν βυζαντινῶν μνημείων, ἐπὶ τοῖς δὲ περιοδῶσις εἰργάσθη εἰς τὸν Μυστράν.

Πλὴν πολυαριθμοτάτων διατριβῶν ἐπεράτωσεν ἐσχάτως μέγα βιβλίον περὶ τῆς «Ἀγρείας» τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τῇ παραδόσει.

★

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς «Ἀδιάλλακτος» προσέκηρε δημονήφισμα ὅπως ἀνακηρυχθῇ καὶ προέκηρη τοῦ Ἀγγέματος. Τὰς περισσοτέρας νήφους συνεκέντρωσεν ὁ Χὰν Ρενά, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐταῖς ἦσαν ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του, καὶ ἡ ἐκλογή ἐματαιώθη. Ὁ Ἀνατόλ Φράνς ἔλαβε μόλις 20 νήφους.

★

Ὁ ἀποθανὼν ζωγράφος Ἄλμα Ταδέμα ἀφῆκε ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του ἀνοχομένην εἰς 2,000,000 πρὸς εἰς τὴν βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου ὅπως διατεθῇ τὸ εἰσόδημα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ζωγράφων. Ἐπίσης ἀφῆκε καὶ τὸν ποιήματόν του πίνακα «Ἡ Δούλη» διὰ τὸν ὁποῖον τοῦ προσέφερον 400,000 φράκων.

★

Δύο κριτικά μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ εὐλαγίαν ἐγράψαν ἀνωτίμως. Μία εἰς τὸ «Σχοίπ» ἐπιμνημόνευσε τὰς πρωταγωνιστίας τῆς Ἑλλ. σκηρῆς καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν «Ἐφημερίδα» ζετινάξουσα τὸ «Τραγῶδι τῶν βοιτῶν» τοῦ κ. Παλαμά.

★

Ἡ ἐν γενικῇ συνελεύσει τῶν μελῶν τῆς «Τέχνης» ἀναρρωσθεῖσα λογοδοσία ἐπὶ τοῦ προσέδρου κ. Δ. Καλογεροπούλου κατέδειξε τὴν εὐέλπιδά δοῶν τοῦ Συλλόγου καὶ τὴν ἀνθηρὰν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατὰστασιν. Ἡ Γεν. συνέλευσις ἐνήφισε τροποποίησιν ἄρθρων τινῶν τοῦ Καταστατικοῦ, ἐν οἷς καὶ τὴν ἵδρυσιν τμήματος ἐορτῶν, ὡς καὶ ἑτέρων τμήματος, τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν, ὅπου θὰ διοργανοῖ καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις—ἀφοῦ οἱ πλεῖστοι καλλιτέχναι ἀπεχώρησαν τοῦ Καλλ. συνδέσμου—καὶ θὰ ἰδοῖται σχολὴν διακοσμητικῆς ἀποκλειστικῶς διὰ δεσποινίδας. Ἐπίσης ἵδων ἄρθρον προνοεῖ περὶ πρωτοβουλίας τῆς «Τέχνης» διὰ τὴν ἵδρυσιν μεγάλῃς αἰθούσας τελετῶν, ἐπαρκούς διὰ παντὸς σωματείου ἐορτῆς, διαλέξεις, συναυλίας, παραστάσεις ἐρασιτεχνικὰς, συνελεύσεις κ.λ.π. Ἡ Γενικὴ συνέλευσις ἐξέφρασε πρὸς τὸ Προεδρεῖον τὴν εὐνοῶσευσιν αὐτῆς διὰ τὰ μέχρι τοῦδε πεπραγμένα.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ παλαιὸς ἡθοποιὸς καὶ δραματογράφος Κωνσταντῖνος Πέοβελης. Ἐκ τῶν ἔργων του παρεστάθησαν ἄλλοτε, ἰδίως ἐν Ἀνατολῇ, τὸ «Ὀνειρον», ἡ «Λαῖς», ἡ «Φρύνη», ἡ «Γιωνοῦλα», ὁ «Ἀραματονιχός». Δύο ἔργα του παρόστησε καὶ ὁ Βουλγαρικὸς θίασος τοῦ Ἑθν. θεάτρου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Γεννάδιου. Εἶχε γράψῃ καὶ ἐν κοινοικίῳ μνησιτόρημα μακρότατον «Ράκη καὶ σάουθρον».

★

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Δημοκρατίας Ἀθηνῶν ὁ «Πανελλήνιος Σύνδεσμος τῶν Γυναικῶν» ὥραιαν ἐτέλεσεν ἐορτὴν ὑπὲρ τῶν Ἡρωίδων μαρτύρων τῆς Ἑλλ. ἐπανάστασεως. Αἱ δεσποινίδες Βορδόνη, Παπαχρήστου καὶ Μεταξῶ ἀπήγγειλαν πατριωτικὰ καὶ δημοτικὰ ποιήματα,

ὁ διευθυντής τῆς «Πινakoθήκης» κ. κ. Α. Καλογερόπουλος ἔμνησε διὰ πανηγορικῶν λόγων τὰς Ἡρώιδας Ἑλληνίδας, ἐξεικονίαν τῶν δοῶν τῶν ἐπιφανεστέρων ἐξ αὐτῶν, ἐπιηκολούθησαν δὲ προβολαὶ 30 φωτεινῶν εἰκόνων, σχετιζομένων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐστῆς.

★

Ἡ Ἑταιρεία τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων προκηρύσσει διαγωνισμὸν μοιειπρακτῶν δραμάτων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβῃ μέρος ὅσοις δήποτε θελήσῃ.

Ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν τῶν ἔργων ὁρίσθη μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου. Βραβεῖα ὁρίσθησαν: πρῶτον δραχ. 300, δεύτερον δραχ. 200 καὶ τρίτον δραχ. 100.

★

Ἡ Φρολαῖν Ντελαρὶ, οὐβριέρα χωρὶς ἐργασίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μουσεὸν τοῦ Λούβρου, ἐπιδόξῃ ἐμπρὸς εἰς ἓνα πίνακα τοῦ Μπονὰ, τὸν ἐκτίταξε καλὰ - καλὰ. ἀνέσθρεν ἀπὸ τὴν τοσπὴν τῆς ἐν φυλίδιον γεμάτων κόκκινον μελίαν τὸ ὅποιον ἔχρουν ἐπάνω εἰς τὴν κροῖαν μὲ τὸ μασὸν ποῦ εἶχε δημιουργήσει ὁ ζωγράφος. Εἰς φύλαξ ἔτρεξεν ἀμέσως, καὶ τὴν συνέλαβε. Ἡ Φρολαῖν Ντελαρὶ δὲν ἐφάνη διόλου ταραγμένη. Ἐδήλωσε τ' ὄνομά της, τὴν ιδιότητά της καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς της εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ προσέθεσεν ὅτι δὲν μετενόησε διόλου δι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε.

— Μὰ τί σὰς ἴλθε, δεσποινίς, νὰ θελήσῃτε νὰ καταστρέψετε ἓνα ἀριστοτέργημα;

— Εἶνε κάμποσος καιρὸς, ποῦ βολοκομαι χωρὶς δουλειὰ Ζῶ ἄθλια καὶ τρέφομαι μὲ ὀλίγον γροῦ καὶ μὲ πολλὰ νερό. Λοιπὸν ἀπεφάσισα, διὰ νὰ ἐκλίσω τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου, νὰ κάμω κανένα κόλλο στὸ Λούβρο.

Ἡ Φρολαῖν Ντελαρὶ εἶνε ζήτημα ἂν εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν της. Ὑποθέτουν ὅτι τὸ μυαλό της δὲν εἶνε τελείως ἰσορροπημένον καὶ ὅτι εἰς αὐτὸ συνετέλεσε σημωτικά καὶ ἡ πενία.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ Νικόλαος Πετροῦς, διατελέσας ἐπὶ εἴη πολλὰ καθηγητὴς καὶ γνησιολογῆς. Κάτοχος κράτιστος τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. γλώσσης καὶ τῆς Γερμανικῆς εἰσράζετο μέχρις ἐσχάτου γήρατος, δημοσιεύων μελέτας φιλολογικὰς, ἀρχαιολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ.

★

Ἐωστιάσθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἐλβετίᾳ ἡ διακοσιετηρίς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Κοινωνικοῦ συμβολαίου» καὶ τῆς «Νέας Ἐλοΐζης». Ἐκ τῶν ἐσφωτῶν αὐτῆς ἐδόθησαν ἐξαφαινετικῶν ἐντύπων ἔδωσαν ἡ ἀγροτική τῆς d'Ermenonville, αἱ προσπεριδὲς τῆς Σορβόνης, ἡ ἐσφωτὴ τοῦ Τροκαδερό, εἰς δὲ τὸ Πάνθεον ἔγιναν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ νέου μνημεῖον τοῦ Ρουσσώ, ἔργον τοῦ Βαρθολομέ. Εἰς τὴν Σορβόνην ἐνθ' ὧμλει ὁ Ρισπὲν ὁμῆς φιλοβασιλικῶν ἀπεδοκίμασε τὸν ῥήτορα. Συνελήφθησαν 33 ταραξία.

★

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τὴν 11 Ἰουνίου ὁ ποιητὴς Λέον Ντιέρε, ὅστις, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Γάλλων ποιητῶν, εἶχεν ἀνακηρυχθῆ πρόκληψ αὐτῶν.

Ὁ Ντιέρες ἐμφανίσθη διὰ τῶν «Ποιητικῶν ἐμπειρισεων» (1858), τῶν «Ποιημάτων καὶ ποιήσεων» (1864), γενόμενος ἀμέσως γνωστός. Τὰ «Κλεισμένα χεῖλη» (1867) τοῦ ἐσπερώσαν τὴν φήμην. Τὸ τελευταῖον του βιβλίον «Les Amants» ἐξεδόθη τῷ 1878, ἔκτοτε δὲ σχεδὸν ἐσίγησε. Οἱ νέοι Παριεῖς ποιηταὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μαλαρμέ, τὸν ἐξέλεξαν «πρόκληψα τῶν ποιητῶν».

Τὸν Ντιέρε διεδέχθη ἤδη ὡς πρόκληψ τῶν ποιητῶν, ἐκλεγείς ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν Γάλλων ποιητῶν, ὁ ποιητὴς Πωλ Φόρ (Paul Fort), ἐτῶν 40, ὅστις κατὰ τὸ 1890 ἐθεμελίωσε τὸ «Θέατρον τῆς Τέχνης»

Κατόπιν ὁ Πωλ Φόρ, ὁπαδὸς τῆς νέας ἐλευθέρας τεχντροπίας, ἐδημοσίευσεν εἰκοσι τομῖδια ποιημάτων διαγωνομένων διὰ τὴν τεχνικὴν χορημοποίησιν τῶν λαϊκῶν θούλων, καὶ μίαν κωμωδίαν.

Κατὰ τὸ 1896 ἴδρυνε τὸ «Βιβλίον τῆς Τέχνης». Ἦδη διευθύνει τὸ περιοδικὸν «Στίχοι καὶ πεζὰ» ἀπὸ τοῦ 1905 καὶ συνεργάζεται εἰς πολλὰς Παρισινὰς ἐπιθεωρήσεις.

Ὁ Πωλ Φόρ, εἶναι ἀπλοῦς καὶ παρὰξενος. Τὸν παραβάλλον μὲ τὸν Βιλλὸν καὶ ἡ παραβολὴ αὐτῆ τοῦ ἀνέσει. Ντύνεται πάντοτε μαῦρα. Πανταλόνι πλατὺ, πλατεῖα ρεμπούπλικά. Μαλλιά μαῦρα καὶ πολλὰ, φθάνοντα ἕως τὰ μάγουλα. Μάτια μαῦρα καὶ ζωγρά. Ἰέπος μεσημβρινοῦ.

★

Ὁ κ. Α. Παρθένος (Ary Renè d'Yvermont) μένει εἰς ἐξοχὴν τῶν Παρισίων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του. Ἐπανερχόμενος εἰς Παρισίους θὰ συνεχίσῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Ἰσδοῦ». Ἦδη συνεργάζεται εἰς τὴν «Ἐπιθεωρήσιν» τῶν φιλολογικῶν σπονδῶν.

★

Ὁ Κίλιερν, ὁ κριτὸς ἐθνικὸς τῶν Ἀγγλίων ποιητῆς —διὸτι ἄλλος ἔχει τὸν τίτλον καὶ τὴν ἐπιχορήγησιν— θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας τὸ προσεχὲς φθινόπωρον.

★

Ἐπερατώθη ὁ διαγωνισμὸς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μετὰ τῶν σπονδαστῶν τοῦ Πολυτεχνείου διὰ τὸ Ἀβερρόφρειον βραβεῖον. Θέμα ἐδόθη εἰς σταθμὸς σιδηροδρομικὸς μεγάλης πόλεως. Μετέσχον 2, βραβεῖον 400 δρ. Εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς γ' τάξεως ἐδόθη θέμα μία βίλλα. Μετέσχον 5, βραβεῖον 200 δρ.

★

Ἡ ὀλικὴ εἰσπραξις ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς Πινakoθήκης Τέλλαν ἐν Λονδίῳ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν ἐντὶ ἐκατομμυρίων.

★

Ἀπέθανεν εἰς Λυὸν ὁ Γάλλος φιλόσοφος Φονγιά, εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα τεσσάρων ἐτῶν. Ὑπῆρξε σχεδὸν ἓνας αὐτοδίδακτος· εἰς τὸ σχολεῖον ἔμαθε μόλις τὰ στοιχεῖα καὶ ἔπειτα, χωρὶς νὰ παρακολονθῇ τὰς παραδόσεις τῶν Πανεπιστημίων, ἔργε μέγας ῥήτορα, συγγραφεὺς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους. Φιλόσοφος παθανόμενος διὰ τὰς ἰδέας του ὁ Φονγιά, ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μαθητῶν τῆς École Normale, ὅπου ἤρχισε νὰ διδάσκη κατὰ τὸ 1870.

★

Ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Βουλγαρικῆς Προεδρίας, ἀποφασισθέντος ὅπως ἀνεγερθῶσιν ἐν Σόφίᾳ Ἀνάκτορα καὶ μέγαρον Δικαστηρίων, καλοῦνται οἱ Ἕλληνες ἀρχιτέκτονες ὅπως λάβωσιν μέρος εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν, ἀποστέλλοντας τὰ σχετικὰ σχεδιαγράμματα μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου. Ὡς βραβεῖα δι' ἐκάτερον τῶν βραβευθησομένων διαγραμμάτων ὁρίσθησαν ἀνὰ 10 χιλ. δραχμαί.

★

Ἠγγέλθη ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀπένευσε τὸ παρόσημον τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν ἐφέτην καὶ λόγον κ. Τιμοθέοντα Ἀμπελᾶν.

Ἡ ἀπονομὴ τοῦ παρασήμου ἐγένετο διότι διεξήγαγεν ὡς προεδρεῖον τῶν Ἐφετῶν τὴν μεγάλην ἀνάκαισιν κατὰ τῶν ἐν Βόλῳ ἀδελφῶν, ἀναρχικῶν καὶ μαλλιαρῶν. Ὡς γνωστὸν δέ, τὸ πόρισμα τῆς ἀνακρίσεως ἐκείνης ἐπεκυρώθη διὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ Ἐφρετίου Λαοῖσεως καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

★

Ὁ ἐφιππος ἀνδριάς τοῦ Μάρκου Ἀδρηλίου εἰς τὸ Δημαρχεῖον τῆς Ρώμης ἐφαίνετο ἐτοιμοόροπος. Αἱ ἀρχαὶ ἐτελέφθησαν ἀμέσως τῆς ἀναστηλώσεως.